

בסוד התשובה

מאמרים מחזקים לימי הרחמים והסליחות

"הנשמה לך והגוף פעלך"

מהפכת התשובה

המהפכה
הגדולה
בתבל,
עולם חדש
שמתגלה.

•

על מה ה'
אינו
סולח?

•

הלימוד
מכפתור
הנגן על
עבודת
התשובה

•

איך אפשר
להתעלות
עוד יותר
מדרגת
האבות?

ימי חודש אלול, וקול השופר שמהדהד מבשר על מהפכה עצומה שמתחוללת, רחוקה מעין הזרקורים אך ללא ספק היא המהפכה הגדולה בתבל. בין אבני הכותל, הם עומדים שם כשעגילים באוזניהם ורעמה על ראשם, מלבד הכיפה שעל ראשם שום דבר לא יסגיר את המתחולל בליבם. אך כשסכר הדמעות שלהם נפתח, דבר לא יעמוד בפרץ, הם ישאו עיניים אל הכותל יביטו השמימה ועיניהם שטופות דמעות. 'אדון הסליחות', "קה שמע אביוןך" וליבם נפתח כמעין, חומות של כיסויים קורסים והלב מתעורר, כבן המתרפק על זרועות אביו. כשהעולם יבקש להפנות את מבטנו למהפכות הרות גורל ממצרי הורמוז ועד להרי הלבנון, נשק, טילים, השתלטות, כלכלה עולמית, הכותרות נצבעות במהירות, העולם עוקב ודרוך. הדרמה האמיתית מתחוללת כאן, מהפכת התשובה. לראשונה בחייהם יהודים מגלים כי פאזל שלם של אירועים מחשבות ודרמות מצטרפים לתמונה אחת, יש לי אבא שברא אותי, הוא שברא את הלב שלי יש מי שיודע להרגיש מה עובר על הלב שלי.

"וידע כל פעול כי אתה פעלתו" כשילד מגלה את אביו, זהו הרגע המרגש והמכונן בעולם! במוצאי מנוחה יסלסל החזן באמירת הסליחות "הנשמה לך והגוף פעלך", ובהן הגילוי הגדול. אנו נמצאים בעולם מהלכים בין כולם, אך כשאנו מביטים בעולם חובקים על כל כך הרבה שטחים לא פעם אנו שוכחים למה הכל. לא פעם בעוסקנו בענייני ההכנה ליום הדין נדמה לנו כי בורא עולם זה לא רק 'מי באש ומי במים', לפני הכל, זהו אבא שלנו! "הנשמה לך והגוף פעלך" איננו אישיות לעצמנו אנו פועלו של בורא העולם בעולם, אנו שגריריו של בורא עולם ומהות חיינו הוא הדביקות בו יתברך. כשאדם מהרהר ולו הרהור של תשובה, דף חדש נפתח, עולם חדש מתגלה.

אין להתייאש מן התשובה

הכתוב אומר "ואמר ביום ההוא הלא כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה" ומפרש השפת אמת בשם רבי שמחה בונים מפשיסחא כי עצם האמירה שהאדם

אומר "אין אלקי בקרבי", הייאוש הזה הוא שמסובב את כל הרעות. כי צריך כל איש מישראל להאמין שהקב"ה בקרבו, כי כשיש השראת השכינה לא תתכן כל פגיעה ורעה, כמו שאומר הכתוב "וראו כל עמי הארץ וגו' ויראו ממך". אבל כשאדם מאבד מבטחו בקב"ה ואומר חלילה כי אין אלקי בקרבי, על עצם חוסר האמונה הזו באים הרעות וצריך להתאזר בביטחון "כי לא יטוש ה' עמו".

ולכאורה יש לפרש הדברים גם לעניין התשובה, יהודי צריך לדעת שהקב"ה בקרבו, ומה שמביא אותו לכל הרעות הוא "הלא כי אין אלקי בקרבי" כי האדם סבור שאין אלקיו בקרבו ולא מאמין כמה ה' קרוב אליו. מכך מגיע ל"מצאוני הרעות האלה" אותם הרעות שעבר.

אם ישוב מיד תקבלו

הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל ביאר את ברכת 'אתה גיבור וכו' מחייה מתים ברחמים רבים' כי גם אלו הרשעים שבחייהם קרויים מתים שעה שאבדו מהם כל רגשותיהם גם אותם הקב"ה מחייה בתשובה. 'סומך נופלים', אפילו אותם האנשים במצב של נפילה וירידה ברוחניות סומך ה' אותם לבל יפלו יותר ומקיימם. 'ורופא חולים' בין בחולי הגוף בין חולי הנפש הוא "הרופא לכל תחלואייכי הסולח לכל עוונכי". "ומתיר אסורים" גם חלילה בעוונותיהם קשרו ואסרו את עצמם בעבותות ליצר הרע, כי גם מהם לא אבדה תקווה כי השי"ת מתיר אף אסורים בכוח התשובה. אין ייאוש בעולם!

הכתוב אומר "והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות ליבי אלך וגו' לא יאבה ה' סלח לו" ותמה הגר"ש וולבה זצ"ל, הלא מדובר על דור המדבר, דור דעה שראו כל כך הרבה ניסים כיצד ייתכן שיאמרו שלום יהיה לי שעה שהקב"ה הזהירם בכל האזהרות האמורות. ופירש, כי התרגום יונתן מפרש והתייאש בלבבו. וכך מתפרש הכתוב, כי שאלתם הייתה, כיצד מעתה נוכל לשמור את כל הציוויים, איך נוכל תמיד לעשות המצוות כראוי, איך נוכל שוב להתפלל תמיד בכוונה? ועל זה אומרת התורה, לא יאבה ה' סלוח לי, כי כשיהודי נופל הוא יכול לקום, אבל מה שאדם מכניס ייאוש בליבו אני לא אוכל להתקרב לבורא עולם על זה לא יאבה ה' סלוח לו, תמיד אפשר לקום ולשוב!

שערי התשובה פתוחים לפניהן!

הרב פינקוס זצ"ל מבאר, כי העבודה של אלול היא להבין שעבודת השם שלנו היא לא טכנית ולהכיר בעובדה שאין כאן איזו מכונה שכביכול פועלת כנגדך, אלא אנחנו בקשר עם אלוקים חיים שיש בו קרבה, יש בו אהבה ויש בו רצון להתקרב. התפקיד שלנו הוא להראות את האכפתיות, את הרצון לבוא ולדבר את זה: אנחנו רוצים להיות בקשר. אפשר לדבר גם על מה שהיה, לבקש סליחה ולקבל על העתיד אבל מתוך אכפתיות, רצון וקירבה.

כתב רבי שלמה וולבה זצ"ל "וידע זאת כל אדם, אני עם כוחותי ותכונותי, פרצוף פני וסגולות נפשי, יחיד בְּעוֹלָם. בין כל החיים עֲבָשִׁיו, אין אף אחד בְּמוֹנִי, בְּדוֹרוֹת שֶׁעָבְרוּ לֹא הָיָה בְּמוֹנִי, וְעַד סוֹף הַדּוֹרוֹת לֹא יִהְיֶה בְּמוֹנִי. וְאִם כֵּן, בּוֹדֵאי הַבּוֹרָא שֶׁלַחֲנִי לְעוֹלָם בְּשִׁלְחוֹת מְיוֹחֶדֶת שְׂשׂוּם אָדָם לֹא יִכּוֹל לְמַלְאוֹתָהּ, רַק אֲנִי בְּחֵד פְּעַמְיֹתֵי".

רבי מנשה ישראל רייזמן שלט"א הביא כי במכשיר הנקרא 'נגן', הנה לפעמים הנגן מסתבך ואינו

פועל כראוי. לצורך זה יש בו כפתור הנקרא "ריסט" שבאמצעותו אפשר לשחזר הגדרות יצרן מחדש. הבעייה שבאופן זה נאלץ האדם לוותר על כל התכולה. במשך השנה האדם מלא בחשבונות וסיבוכים, הכל נתקע. אבל הקב"ה נתן לאדם את כפתור התשובה, תמחק את הזיכרונות הישנים, תתחיל הכל מחדש, ואז תראה שהכל נוסע! על כפתור השחזור האדם מסרב ללחוץ כי הוא צריך להתבטל לגמרי, אבל כשאדם מחליט: אני מתבטל, אני רוצה. הכל מתחיל לפעול מחדש באיכות רבה יותר. הוא פותח בחיים חדשים, חיים נפלאים ומאירים!

אמרה של תשובה

"יתרון התשובה על כל העסקים, שגם הגירעון וההפסד הופכים לרווחים"

(הסבא מנובהרדוק)

כך פירש החתם סופר דברי הכתוב "והיטיבך והרבך מאבותיך" כי הפסוק הזה נאמר על הזמן בו ישובו בתשובה, ובעלי תשובה הם במדרגה יותר מצדיקים גמורים על כן 'והיטיבך והרבך מאבותיך' שהם היו רק בבחינת צדיקים גמורים, והיינו שדרגת השב בתשובה גדולה יותר מהאבות, ונפלאות למדנו עד כמה כוחה של תשובה.

יהי רצון שנזכה להכיר ש"הנשמה לך" ואזי נזכה ל"חוסה על עמלך".

שבת שלום ומבורך, יהושע

נפלאותיך אשיחה- סיפורי השגחה בני זמננו

הפתק בכותל ועולמות שנפגשו שוב

כששמולי ארז מזוודה ועזב את הבית בזעם, ידע היטב אריה כי על אף היותו של שמולי בן יחיד, הם מעולם לא הסתדרו, לא הייתה להם שפה משותפת.

אריה יצא מן המחנות בהיותו בן שלוש וחמש, משפחתו הענפה לא שרדה את התופת, כולם נספו בשואה הנוראה. את הכאב לא יוכל לרפא, אך רצון עז היה בקרבו להתייצב מחדש. הוא גר בבלגיה ושם נישא ונולד בנו שמולי בנו היחיד.

שמולי לא הבין לליבו של אב ניצול, הוא לא היה רגיש לכאב ולפחדים. אריה מצדו זכר את ילדיו הי"ד כעדינים יותר ומנומסים יותר, מסר שהועבר היטב בשתיקה. שמולי הבין שהוא נושא צלקת גדולה של הוריו, הם אינם מרוצים ממנו. הוויכוחים ביניהם היו רבים. יום אחד גמלה בליבו ההחלטה שהוא רוצה להיות אדם לעצמו ולעזוב את בית הוריו.

ואז הגיע היום, שמולי בן העשרים וחמש עזב את הבית בהחלטה נחרצת כי אינו חפץ להמשיך לגור בצוותא. עזב באמצע הלילה, והשאיר פתק. אז נפלה ההכרה בליבו של אריה כי ייתכן והוא טועה, כי "על פי דרכו" חנוך לנוער, ואין דרכו של זה כדרכו של זה. אך זה כבר היה רגע אחד מאוחר מדי, שמולי כבר איננו כמה שעות.

שבוע חלף ואריה לא יכול היה לישא את הכאב. שמולי הוא השריד האחרון שלו, חיבים למצוא אותו, ייתכן שהצעיר הנועז הזה חצה ארץ וימים. אריה החליט כי אינו סומך על איש, הוא מבקש

לקום ולחפש אותו בעצמו. ואז עלה בו רעיון מוזר, להגיע לארץ ישראל. ארץ ישראל הינה ארץ האבות, מעולם לא דרכה כף רגלו בה, שכן בשנות שהותו בפולוניה לא היו לו את האמצעים להפליג, לאחר מכן כלו כוחות נפשו. אך בשביל למצוא את שמולי לא חסך בכל מאמץ.

את הבוקר הראשון בארץ הקודש עשה בכותל המערבי. לראשונה בחייו התייצב במקום שבו לא זזה שכינה מעולם. אל מול אבני הכותל ביקש והתחנן שה' יפגיש אותו עם שמולי שלו, שלפחות יצא לו תועלת של נחת מהבן הסורר. הוא הבחין בפתקים שיהודים מטמינים בין אבני הכותל. "סלח לי" פנה באידיש אל יהודי שניצב לידי, "מה הפתקים האלו? מי כתב אותם, מה כתוב בהם?" היהודי השיב כי יהודים כותבים את משאלות ליבם ותוחבים את הפתק בין סדקי האבנים. אריה לא הבין בדיוק למה יש להגיש פתק הרי הקב"ה כל יכול שומע תפילת כל פה ואין שכחה לפניו, וכי זקוק הוא לתזכורת בכתב? "אנשים אומרים שזה כדאי", השיב היהודי.

"נו שיהיה כך", השיב אריה ומיהר לכתוב "אריה בן רייזל חנה אני רוצה לפגוש את בני שמואל שמעלקא בן שרה שברח ממני לפני כשבועיים, אין לי כלום חוץ ממנו, וגם שימצא זיווג טוב בקרוב" כתב אריה ותלש את הכתב הרוטט מהלב. לאחר מכן הלך לפינה רחוקה, חיפש סדק פנוי באבן הענקית. מצא מקום, קיפל את הפתק ותחב אותו עמוק פנימה, אלא שאז נפל למרגלותיו פתק נוסף.

הוא התכופף להרים את הפתק ואז גילה את הכתב המוכר כל כך זועק מן הפתק שנפל לרגליו ונפתח. הוא ידע שהקריאה בפתק של אדם אחר גובלת בחוסר הגינות, אולם הפתק שבה את עיניו וכמו חולם, ראה את הנכתב. "שמואל שמעלקא בן אריה ושרה אני מתפלל שיהיו לי כוחות לשוב הביתה ולהסתדר עם אבא" נכתב בפתק באנגלית רהוטה ושם נחתם שמולי.

הוא עמד בוכה. שנים שהוא חש כי אינו אב לשמולי ושמולי לא בנו. אך אב אחד לשניהם שיושב בשמים ושניהם בנים לו, שניהם פונים אליו. הוא בכה ובכה עד שניגש אליו תייר נושא מצלמה על צווארו ורעמה על ראשו. הוא הושיב אותו על כיסא מתוך רצון לעזור וסיפר את סיפורו, והאיש מאן להאמין כי אינו חולם.

הייתה זו ההארה הראשונה בחייו של תייר זה שלימים הובילה אותו עד לחזרתו בתשובה שלימה. כשתייר זה מספר את סיפורו הוא מספר את הפלא שראה במו עיניו, את התדהמה שמול ההשגחה האלוקית שסימנה לו תפנית ראשונה בחייו.

כשהתייר נשאל האם נפגשו שוב האב ובנו, השיב כי אינו יודע אך הוא מאמין שהם נפגשו ואם עדיין לא, זה עוד יקרה, הוא עוד ישוב! והמסר עצום, למרות שפעמים שהוא מרחיק עצמו מאביו, במסתרים תבכה נפשו, אני רוצה לשוב. ואביו קורא לו, בני יקירי שוב אלי, אני קרוב אליך יותר משאתה סבור וחש. בן חזור אלי כי אביך אני". (נפלאותיו לבני אדם)

להערות והארות ולהוספה לרשימת התפוצה לקבלת העלון במייל מידי שבוע: besod14@gmail.com